

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za in serte se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIRA

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXV.

V Celovcu, 31. maja 1906.

Štev. 22.

Današnja številka obsega 4 strani in ima prilogo: „Slovenski Tehnik“.

Socijalno-demokratska resnicoljubnost.

V nedeljo dne 20. majnika se je vršil v Velikoven javen shod „Katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“. Velika soba v narodnem domu je bila natlačena polna in tudi velikovski socijalni demokratje so prišli na shod. Bilo jih je kakih 12, dočim je bilo slovenskega ljudstva daleč nad dvesto. Shod je otvoril tajnik političnega društva g. Ekar iz Celovca. Politična oblast je poslala svojega zastopnika. Predsednikom shoda je bil izvoljen g. Reš, zapisnikarjem pa g. Grilj. Kot prvi govornik je nastopil g. kanonik Dobrovc in v temeljitem govoru pojasnil namene društva „proste šole“. Svoje dokaze je podprl s citiranjem nekaterih odstavkov iz pravil tega društva, iz katerih je razvidno, da je namen proste šole, vreči krščanski nauk iz vseh šol. Slovensko ljudstvo je govorniku burno pritrjevalo, dočim so socijalni demokrati, ki so zasedli najbližje prostore poleg predsedniške mize, z neslanimi medklici in hrupnim ugovarjanjem hoteli motiti govornika, in kakor je bilo videti, celo razgnati shod, kar se jim pa ni obneslo. Oglasila sta se tudi dva njihova „prvaka“, neki Uranšek in Putan, k besedi, ali njuni ugovori — govorila sta slovenski — so bili tako zmedeni in „duhoviti“, da se jim je ljudstvo naravnost smejala. Odgovarjali so jim gg. Dobrovc, Ekar in dr. Arnejc. Sprejela se je nato resolucija, s katero slovensko ljudstvo protestuje proti namenom „proste šole“.

Nato je govoril g. Ekar o političnem položaju in pojasnil vprašanje volilne reforme. Ljudstvo je sledilo zelo pazno govornikovim izvajanjem in pokazalo vso svojo ogorčenost posebno tedaj, ko je govornik dokazoval, kake krivice so se godile slovenski narodnosti na Koroškem ob ljudski štetvi. Končno je govornik opomnil zborovalce na novo krivico, ki jo hoče vlada zadati Slovincem na Koroškem z namestitvijo samo nemških napisov in slovenskega jezika nezmožnih uslužbencev na novi državni železnici. Resoluciji, ki jo je „Mir“ že priobčil, ste bili sprejeti so-

glasno, tudi z glasovi socijalnih demokratov, ki govornika niso med govorom niti najmanj motili.

Tretji govornik je bil g. dr. Arnejc, ki je govoril o ločitvi katoliškega zakona. Neovrgljivo je dokazal govornik, da je katoliški zakon ne- ločljiv, in da nima nihče niti najmanjše pravice vtikati se v cerkvene zadeve, še manj pa rušiti ustanovo katoliške cerkve, katere niti cerkev sama ne more in ne sme predrugačiti. Ljudem, ki zahtevajo razporoko, pač ni niti za dušni niti telesni blagor ljudstva, njim je le za nasitjenje svojega poželenja. Vsi temelji družabnega reda bi bili izpodkopani, ako bi se razporoka vpeljala, in ljudstvo bi se poživilo. Torej proč z razporoko, ki bi bila najhujša nesreča za naše ljudstvo. Govorniku so med govorom hrupno ugovarjali socijalni demokrati in potem se je oglasil zopet oni g. Uranšek, ali s svojimi ugovori je zopet žel le — smeh. Slovensko ljudstvo pač ni za socijalno-demokratske neslanosti. Odgovarjal je socijalnim demokratom še gosp. dr. Arnejc, župnik Treiber in kanonik Perč, poslednji posebno na predbacivanje, da sta on in kanonik Dobrovc pobegnila z nemškega zborovanja. Ko se je sprejela resolucija proti razporoki in se je končno zaklicalo trikratni „živio“ cesarju, je predsednik zaključil zborovanje.

Gospod Perč je na shodu navzoče socije pozval, naj pišejo o shodu v časopise, toda resnico. Pisali so, pa kako! To kaže dopis luteranskega „Wochenblatt-a“ z dne 25. maja t. l. Evo vam laži in socijaldemokratske duhovitosti! Rdečkar piše, da sta bila apostola miru Dobrovc in Perč pri zadnjem nemškem ljudskem zborovanju ugnana v kozji rog, in da so jima neresnice obtičale v grlu, da je Dobrovc prebral pravila društva „prosta šola“, preklel pristaše in ude tega društva na dno pekla in da je obljubil svojim duhovito zijajočim privrzcem pomoč katoliške cerkve. Kdor je bral natančno poročilo o velikovškem hajlovskem shodu, ta ve, kdo je bil ugnan v kozji rog, gg. Dobrovc in Perč, ali doktor nezmotljivosti, profesor Angerer! Gospod Dobrovc tudi ni prebral pravil društva „prosta šola“, pač pa le omenil, najvažnejše o pogubonosnem namenu tega društva. Sociji, kako pa morete vedeti za tiste neresnice, ki so obtičale v grlu? Menda si prisojate že božjo vsevednost! Naravnost lažnivo pa je, da bi bil govornik preklel privrzcence in ude društva „prosta šola“

na dno pekla; tega ni omenil v celem svojem govoru. Menda le dopisniku samemu vest preti s peklom! Vas, slovenski kmetje, pa imenuje govornikove „duhovito zijajoče privrzcence“. To je vedno lepše! „Repicozorce“ so vas itak že imenovali od vas živeči Velikovčani, sedaj pa ste postali še „duhovito zijaji“. Menda pa je ta „zijavost“ le pri onem doma, ki je na shodu tako vpil za kruhom. Morebiti mu pa repice tudi manjka? O g. Ekarju (tako mu je ime, ne pa Egger; se pač vidi, da je dopisnik že zelo v sorodu z odpadnikom V. Eggerjem, ki je Velikovčane „farbal“ pri Sibicu) trdi, da je bil njegov govor „vreden Mir-ovega urednika“, in da je ponujal svojim somišljenikom dosti svoje duševne gnojnice. Tu je pač kopitar meril po svojem koptu! Če misli, da tudi g. Ekar pije tako „duševno gnojnico“, kakoršne ponujajo na cente sociji svojim urednikom, je dopisnik s tem le dokazal, v kakem „elementu“ se sam s sodrugi najrajši koplje. Laž je tudi, da bi bil g. Ekar trdil, „da ste v Celovcu dve tretjini Slovencev“. Nato se je znesel ta gnojniški dopisun nad gosp. Perčem, češ, da je govoril o „zakonski reformi“ vovberški župnik dr. (??) Perč. Zopet laž, ki jo more pisati le v gnojnico namočeno pero. O zakonu je nad vse stvarno govoril g. dr. J. Arnejc, ki je provizor v Vovbrah. Za tako doktorsko diplomo pa, ki jo ponujajo sociji gosp. Perču, se slednji gotovo najprirčneje zahvaljuje. Ko se dopisun ponorčuje iz besed sv. pisma, ki govorijo o zakonski nerazdružljivosti, piše sledeče: „Da, gospod župnik, zadel si žrebelj na glavo! Povej pa, kaj briga tebe zakon, šola in politika? Nič, moj ljubi. V cerkvi je prostor, kamor spadaš, tam pa se potruji delovati v smislu njega, čegar naslednik, da si, si domišljuješ.“ Torej zakon, ki je cerkvena zadeva, zakrament, postavljen od Kristusa, naj bi duhovnikov nič ne brugal? Otroci bi ne smeli v šoli poučevati? V politiko bi se ne smeli kot državljani vtikati? Šamo v cerkvi naj bi delovali in pridigovali nenavzočim socijem, zunaj cerkve pa rdečkarji in drugi protiverci vodili rdečkarske procesije in izpodkopavali temeljne stebre katoliške cerkve! Taki duhovniki bi bili zares „dobri pastirji“, pa ne svojih ovčic, pač pa v korist grabežljivim rdečim volkovom. Nadalje omenja dopisnik „neumnost poslušalcev“. Hajdi, sociji! pojdemo merit kmetsko in pa vašo neumnost, in videli bomo, kje bomo natresli več

Podlistek.

Tri smrti.

Po Tolstoju.

Bilo je v jeseni. Po deželni cesti ste drčali v hitrem diru dve kočiji. V prvi sta sedeli dve ženski. Ena je bila gospodinja, suha in bleda, druga je bila služkinja, rdečih lic in polnih prsi. Kratki suhi lasje so padali izpod obnošenega klobuka in z roko v raztrgani rokavici jih je popravljal od časa do časa. Prsa, polna zdravja in življenja, so bila pokrita s tkanim robcem in živahne črne oči so zrle skozi okno na mimo leteča polja, ali gledale skrivaj na gospo, ali nemirno letale po vozu. Pred nosom služkinje se je zibal gospejin klobuk, ki je bil pritrjen na vozno plahto, v njenem naročju pa je ležal psiček in njene noge so počivale na zabojih, ki so ležali na tleh, in bobnale po njih, med tem ko so škripale vsled sunkov vozne zmeti in ropotala okna.

S sklenjenimi rokami v naročju in zaprtimi očmi zibala se je lahno gospa v blazinah, s katerimi so jo podprli, zakašljala na lahko, in pri tem nekoliko gubila čelo. Glavo ji je pokrivala bela avbica in modro-svilen robec se je ovijal okoli njenega bledega vratu. Ravno čelo, ki se je izgubljalo pod avbico, je delilo plave, gladke in pomazane lase, belkasta koža na čelu pa je bila nekam suha. Vela, nekoliko rumenkasta koža je krila fin, lep obraz in lica so bila lahno zardela. Ustne so bile suhe in nemirne, obrvi

medle in popotni plašč iz volne je padal v ravnih gubah po vdrtih prsah. Oči so bile zaprte in v obrazu je bilo znati trudnost, razdraženo živčevje in bolest.

Sluga, ki se je opiral s komolcem na svoj sedež, je trdno spal in postiljon je gonil močno, čisto premočno konja ter sempatje pogledal za drugim postiljonom, ki je kričaje izpodbujal svoja konja. Vzporedni, široko izvoženi sledovi koles so se vili v vapneničastem cestnem blatu. Nebo je bilo sivo in mrzlo, vlažna megla je padala na polja in ceste. V vozu je bil dušljiv zrak in dišalo je po dišavah in prahu.

Bolnica je vzdignila glavo in odprla počasi oči. Njene velike oči so bile jasno-svetle in čarobno temne. „Že zopet“ je dejala in odstranila z lepo suho roko plašč služkinje, ki se je dotikal njene noge. Ustne so se bolestno skrčile. Marica je zgrabila z obema rokama svoj plašč, dvignila na svoje močne noge in sedla nekoliko bolj proč. Sveži obraz ji je bil čisto rdeč. Krasne, temne oči gospe so željno sledile kretnjam služkinje. Gospa se je uprla z obema rokama na sedež in se hotela dvigniti, da bi se vsedla višje, a moči so ji odrekle, zopet so se ji skrčile ustne in v obrazu je bilo videti onemogel in hudoben posmeh.

„Ko bi mi vsaj pomagala! . . . Oh, ni treba! Saj lahko sama . . . samo drugič bodi tako dobra in daj svojih zabojev za mene . . . tako! ne dotakni se me več, če ne, znaš . . .“ Gospa je zamižala, a zopet hitro pogledala služkinjo. Tudi Marica jo je pogledala in se ob tem ujedla v polno rdečo ustno.

Prsam bolnice se je izvil težak vzdih, toda še predno je končal, se je premenil v kašelj. Obrnila se je proč, nagubila čelo in se prijala z obema rokama za prsa. Ko jo je kašelj popustil, zaprla je zopet oči in sedela nepremično.

Voza sta dospela v vas. Marica je izvlekla izpod robca debelo svojo roko in se pokrižala. „Kaj je?“ vpraša gospa. „Postaja, gospa.“ „Zakaj se križáš, te vprašam.“ „Cerkev je tam-le, gospa.“ Bolnica se je obrnila k oknu in se počasi pokrižala, njene temne oči pa so se upirale v veliko vaško cerkev, mimo katere so se peljali. Na postaji sta se voza ustavila. Iz zadnjega voza sta stopila bolničn mož in zdravnik. Stopila sta k vozu. „Kako se počutite“, vpraša zdravnik in potiplje žilo. „No, kako je, draga moja.“ „Ali nisi trudna?“ vpraša mož francosko. „Nočes izstopiti?“ Marica je spravila zaboje skupaj in se stisnila v kot, da ne bi motila pogovora. „Tako, tako . . . vedno enako“, odvrne bolnica. „ne izstopim.“

Sprog postoji nekoliko pri vozu in gre potem v postajno poslopje. Marica skoči iz voza in teče po prstih čez blato k vratom. „Če sem jaz bolna, potem ni to zadržek za Vas, da ne bi zajutrkovali“ reče bolnica nekoliko smehljaje zdravniku, ki je stal poleg voza in potem hitro skočil po stopnicah v postajo. „Nobeden se ne zmeni zame“, si misli sama pri sebi. „Dobro jim je, in vse drugo jim je vseeno. O Bog! Bog!“ Njen mož je stopil k zdravniku in si mel smehljaje roko. „Aksija! Hej, Aksija“ je kričala postajenačelnikova hči ter potegnila svoj robec čez glavo in gomazala po blatu. „Širkinovo gospo

slame in plev! Pa seve, tega si ne upate, že veste, zakaj! Rdečkar se norčuje tudi s priliko „o Bogu in hudiču“, kako je Bog ustvaril človeka, hudič pa opico. Tega seveda ta rdeča resnicoljubnost ne omeni, da je g. govornik izrecno poudarjal, da je to le primera. Vpraša nas tudi dopisnik: „Kdo je ustvaril klerikalce. Morebiti hudičeva tašča?“ No — duhovniki — pri rdečkarjih „klerikalci“ — in drugi pametni ljudje že vedo, kdo jih je ustvaril; če pa hočejo imeti sociji svojega stvarnika, naj ga pa imajo! Prostost vsakemu! Tudi ni res, da bi bil „Mirov“ urednik pozival poslušalce, naj berejo „Mir“, ako hočejo izvedeti resnico o shodu; pač pa je to povdarjal g. Perč, kanonik v Št. Štefanu. „Z zadovoljnostjo,“ tako piše rdečkar, „so zapustili duhovski pastirji (geistliche Halter) zborovališče, upajoč, da neumnost še dolgo ne bo izmrla.“ Dopisnik, kako moreš trditi, kako so duhovniki šli od zborovanja, ker ste jo sociji še pred oficijelnim zaključkom, ko je začela ura biti dvanajst (saj niste zoper vero in molitev!) popihali drug za drugim, kakor v sv. pismu tisti farizeji, katerim je Kristus rekel: „Kdor je brez greha, vrzi prvi kamen na njo (grešnico).“ Kar se pa tiče „izumrle neumnosti“, pa vemo, da te v verških resnicah katoliške cerkve še nikoli ni bilo; če je pa tudi v „rdečem sv. pismu“ tako, o tem prepustimo sodbo socijskim razlagalcem. K sklepu še pribijemo resnico, da duhovnike imenuje dopisnik „geistliche Halter“. Veš li, slovensko ljudstvo, koga Nemeč imenuje „Halter“? To je ime za živinskega pastirja. Torej, če so duhovniki živinski pastirji, potem tudi vi veste, kako sociji imenujejo vas! Taka je rdeča resnica! „Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluš!“

Koroške novice.

V odbor družbe sv. Mohorja je bil na mesto nepozabnega nam mil. g. stolnega prošta L. Einspielerja izvoljen č. g. prefekt msgr. V. Podgorc. Za predsednika je izvoljen in potrjen preč. gosp. stolni kanonik in kancler Janez Vidovic.

Politični shod priredi „Katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“ na binško ponedeljek, dne 4. junija, popoludne ob 2. uri pri Fišerju poleg Dirnwirta pod Lisno goro. Na sporedu se govori o političnem položaju, „prosti šoli“ in „zakonski reformi“. Ta dan je cerkveni shod na Lisni gori in zato pričakujemo čim najobilnejše udeležbe.

Interpelacija, ki smo jo priobčili v zadnji številki našega lista v zadevi dvojezičnega napisa na orožniški postaji v Spodnjem Dravogradu, je strašansko razburila „Freie Stimmen“. Tu se pač vidi, kako resničen je pregovor, da pes zavili, če se mu stopi na rep. V interpelaciji se pravi, da se je vsled frivolno hujskajočega pisanja vsenemških in nemškonacijonalnih listov dvojezični napis zamenil s samo nemškim in da je to časopisje, vse samo ne patrijotično. „Freie Stimmen“ so priobčile celo interpelacijo in potem jokajo in stokajo, češ, da le drugi hujskajo in da je to denunciacija, če se očita vsenemškimi in nemškonacijonalnim listom, da niso patrijotični.

gremo gledat . . . Pravijo, da gre radi neke prsne bolezni v inozemstvo. Še nikoli nisem videla, kakšni so jetični“. Aksija priskaklja in obe sta tekli pred vrata držeč se za roke. Malo počasneje sta šli mimo voza in gledali v okno, ki je bilo odprto. Bolnica je obrnila glavo proti njima, a ko zapazi njuno radovednost, omrači se ji obraz in se obrne v stran. „Ljubi Bog!“, reče načelnikova hči in obrne hitro glavo. „Kakšna čarobna krasota je to bila in kaj je sedaj? Grozno! Ali si jo videla. Aksija?“ „Kako je suha“, pridene Aksija. „Še enkrat jo poglejve in delajve se kot da greve k vodnjaku. Obrnila se je, pa sem jo vseeno videla. Kako se mi smili, Maša!“ „Da, to je grozno“, odvrne Maša. Obe sta tekli k vratom nazaj. „Zelo odurna moram biti“, si misli bolnica. „Le kolikor se da hitro čez mejo . . . potem bom kmalu dobra.“

„No, kako je, Edvard Ivanovič? In kaj pa je ž njo?“ vpraša tiho soprog in vzdihne ter zamrči. „Povedal sem vam že, da te vožnje ne prestane, ne le do Italije, Bog ve, če pride do Moskve. In še v takem vremenu!“ „Kaj pa naj storimo? O Bog, moj Bog!“ Z roko si zakrije oči. „Postavi semkaj!“ reče slugi, ki je prinesel buteljko. „Doma bi imela ostati“, reče zdravnik in zmaje z ramami. „Kaj pa sem hotel? Poskusil sem vsa sredstva, da jo zadržim doma. Pravil sem ji o naših sredstvih in otrocih, katere smo pustili doma, o mojih kupčijah . . . ničesar noče slišati. Dela si načrte, kako bo živela v inozemstvu, kakor da je zdrava. In če govorim ž njo o njenem stanju odkritosrčno, to bi bilo toliko, kot zadati smrtni udarec.“ „Tega je že do-

No, no, le počasi! Listi, ki s takim vidnim zadoščenjem priobčujejo izjave, kakor je bila pred kratkim izjava poslanca Steina: „Nam je volja krone popolnoma „vuršt“. Od Badenija sem razpad države hitro napreduje, kar nam je prav ljubo. Nas avstrijska država zelo malo briga. Upamo, da bo prišel dan, ko bomo rešeni Avstrije!“ — taki listi pač ne morejo trditi, da so — patrijotični.

Volitev župana v Celovcu. Dne 22. t. m. se je vršila v Celovcu volitev župana, ki je pokazala, kakšne razmere vladajo v celovškem občinskem svetu. Strankarstvo in osebna nasprotja so se ob tej priliki pokazala v najlepši luči. Vsenemci, ki so pri zadnjih volitvah prodri z nekaterimi svojimi kandidati, so mislili, da bodo odslej že nemoteno mogli gospodariti, ali takoimenovana „gospodarska stranka“ jim je neusmiljeno prečrtala račun. Tej stranki je namreč večinoma za dobro gospodarstvo, kakor pa za bobneče vsenemške fraze. Dosedanji župan Suppan je bolehen, in večinoma je vodil namesto njega seje občinskega sveta podžupan dr. Martinek, kateri bi bil Vsenemcem najbolj po godu. Ali stvar se je pokazala drugačna. Trikrat so volili in po tretji volitvi je dobil nekdanji župan Neuner 14 glasov, dr. Martinek pa 11, s čimer je bil izvoljen Neuner za župana, ki je izvolitev tudi sprejel. Volitev za podžupana se je vršila dvakrat. Prvikrat je dobil Suppan 11 glasov, Martinek 1, 11 glasovnic pa je bilo praznih. Pri drugi volitvi je dobil Suppan 17 glasov, Martinek zopet 1 glas, 7 glasovnic pa praznih. Ker Suppan zaradi bolehnosti ni sprejel izvolitve, se bo morala vršiti izvolitev v prihodnji seji. — Ta volitev je pokazala, da za vsenemško kričaštvo nikakor ni prostora tam, kjer se hoče pošteno gospodariti z ljudskim denarjem. Pošteno gospodarstvo je pač vse kaj drugega, kakor pa vedno hujskanje.

Nemškonacijonalna „natančnost“. Pri zadnjih volitvah v občinski svet celovski se je zgodilo nekaj, kar je mogoče le tam, kjer ima „natančna“ nemškonacijonalna gospoda svojo prvo besedo. Pri volitvah je bil boj med takoimenovano „gospodarsko“ stranko, ki se sicer prišteva k nemški ljudski (Dobernigovi) stranki, in pa Vsenemci. Zmagali so v drugem razredu Vsenemci, ki so se čudili, da so dobili tako majhno večino. Sedaj pa se je izvedelo, da se pri izidu volitev ni štelo celih 88 glasov, ki so bili tudi za Vsenemce. Cela kopica 88 glasovnic se je „pozabila“ šteti. Mi ne očitamo nikomur ničesar, pač pa premišljujemo nekoliko, kakšen bi bil izid pri zadnji državnozborni volitvi v celovško-velikovškem okraju, če bi se bilo morda tudi kje „pozabilo“ šteti kako tako kopico glasovnic, ko se je šlo samo za 43 glasov!

Solske stvari. C. kr. deželna vlada je podelila upokojenemu nadučitelju Tomažu Lesjaku v Škocijanu in nadučiteljem Antonu Hölzlnu v Libučah, Blažu Stotzu v Tinjah in Simonu Richterju v Žitarivasi častne kolajne za štiri-desetletno službovanje.

Duhovniške in cerkvene stvari. Premeščen je č. g. Peter Serajnik, provizor na Dholici, za kapelana v Prevalje. Za župnika na Dholico

pride č. g. Matija Perč, kanonik v Št. Štefanu pri Velikovcu. V Št. Štefan pride č. g. R. Rotter, sedaj provizor v Šmarjeti pri Telembergu.

„Centralna narodna evidenčna knjižnica.“ Župan stolnega mesta Ljubljane nam je poslal sledeči poziv, ki ga radovoljno priobčujemo: „Pred dvema letoma se je ustanovila v Ljubljani evidenčna zbirka vseh slovenskih časopisov. Uredništva pošiljajo svoje liste na magistrat brezplačno kot dolžnostne eksemplarje, zato da morejo tukaj na enem kraju študirati slovanski literati slovensko žurnalistiko in da jim ni treba radi tega potovati v vsa tista mesta — in celo v Ameriko — koder se izdajajo ali tiskajo slovenski časopisi. Ravno tako potrebna pa je tudi razvidnica vseh novih knjig slovenskih. Literati, domači in tuji, potrebujejo za svoje študije to ali ono knjigo ali brošuro, ki je pa v Ljubljani slučajno ni dobiti, ker je izšla morebiti v kaki drugi kronovini; kajti c. kr. licejska knjižnica ljubljanska dobiva dolžnostne eksemplarje samo tistih knjig in brošur, ki so bile natisnjene na Kranjskem. Res da ima c. kr. dvorna knjižnica na Dunaju dolžnostne eksemplarje vseh tiskovin, kar jih izhaja v Avstriji sploh; na Dunaj se ne more peljati za vsako malenkost literarni zgodovinar. Zato bi bilo gotovo ustrezno slovenskim književnikom, bibliografom in literaturnim zgodovinarjem, ko bi se ustanovili na ljubljanskem magistratu zraven že obstoječe evidenčne zbirke slovenskih časopisov še čisto nov oddelek za evidenco vseh novih slovenskih knjig in brošur. V imenu dobre stvari se torej obračam do vseh gospodov knjigarjev, založnikov in tiskarjev, ki izdajajo, zalagajo ali tiskajo slovenske knjige in brošure s prošnjo, da poslej blagovolijo pošiljati brezplačno po en „dolžnosten“ eksemplar svojih izdaj za „centralno narodno evidenčno knjižnico“ mestnemu magistratu ljubljanskemu. Pošiljati vladi, licejski (oziroma deželni) knjižnici ter dvorni biblioteki svoje „dolžnostne eksemplarje“ so dolžni založniki in tiskarji po zakonu. Podpisani mestni magistrat se ne more sklicavati v svojem pozivu na nobeden tak zakon, nego apeluje samo na dobro voljo in na razsodnost ter na narodno zavednost gospodov založnikov in tiskarjev, da pomorejo ustvariti zavod, ki bode pospeševal razvoj domače literature. Nadejam se, da moj poziv ne ostane pri nobenem založniku in tiskarju brez uspeha.“ Ivan Hribar.

Za narodno šolo v Št. Jakobu v Rožu so darovali: Miklavič Jože, kaplan v Št. Ilju, 10 kron; Lučovnik Janez, kaplan v Št. Jakobu, 10; Iz nabiralnika v šentjakobskem župnišču 22.60; Mladi narodnjaki iz Zahomeca v Zilski dolini 10; Neimenovan duhovnik v Celovcu 10; Posojilnica in hranilnica v Kopru 20.85; Mohorjani v Rožku 8.15; Nessler Matija, župnik v Galiciji 25; Zbrano v župnišču na Strmcu 9.10; Zbral g. V. Poljanec, župnik, 25; Izidor Dobrotnik v Št. Jakobu 20; Lojke Janez, župnik v Pečnici 6; Velikovška posojilnica 50; Duhovniki ob birmi v Prevaljah 20; Iz nabiralnika pri Pušlu v Celovcu 13.50; Neža Male v Žabnicah 100; P. Pirc po D. K. v Celovcu 10; Boštjančič v Št. Petru 6 kron 80 vin. Skupaj 378 kron. Zahvaljujoč se za do-

bila . . . Vi morate to zvedeti, Vasilij Dimitrijevič. Človek ne more živeti brez pljuč in pljuča ne morejo zopet zrasti. Žalostno, mučno . . . a kaj je storiti? Vaša in moja naloga je le ta, da ji olajšamo konec kolikor mogoče. Treba je duhovnika.“ „Oh, moj Bog! Lahko si mislite moj položaj, če jo imam spomniti na njeno zadnjo voljo. Naj bo, kar hoče, o tem ž njo ne govorim. Saj vi veste, kakšna je . . .“ „Vseeno jo poskusite pregovoriti, da ostane tu do mraza,“ reče zdravnik in maje pomembno z glavo. „Drugče se slabo konča to potovanje.“

„Kako ti je, dragica?“ jo vpraša mož, pristopivši k vozu še s polnimi usti. „Vedno isto vprašanje“ si misli bolnica, „in zraven še je!“ „Tako, tako!“ je mrmrala skozi zobe. „Veš, ljuba moja, jaz se bojim, da ti bo popotovanje v takem vremenu škodovalo, in Edvard Ivanovič tudi tako misli. Ali bi ne obrnili?“ Jezno je gledala in molčala. „Vreme postane lepše in tudi pot bo morebiti boljša in zate bi bilo boljše; peljali bi se potem vsi skupaj.“ „Oprostite! če ne bi poslušala tebe, bila bi sedaj v Berlinu in popolnoma zdrava.“ „Kaj storiti, angelj moj . . .? Ni bilo mogoče . . . to veš. A če bi ostala sedaj še en mesec, bi si lepo opomogla; jaz bi opravil svoje opravke, vzeli bi s seboj otroke . . .“ „Otroci niso bolni, jaz . . .“ „Pa pomisli, ljuba moja, če se med potjo poslabša tvoje zdravje v tem vremenu . . . saj doma bi bila . . .“ „Doma, doma umreti!“ se je razjarila. Beseda „umreti“ jo je prestrašila. Proseče in vprašajoče pogleda soproga. Soprog je pobesil oči in molčal. Bolnica je nakrčila hipoma ustne kakor otrok in solze so ji sto-

pile v oči. Soprog si je zakril oči z robcem in tiho odšel od voza. „Ne, jaz grem!“ reče bolnica, pogleda proti nebu in sklene roke ter začne šepetati posamezne besede. „Moj Bog! Zakaj neki?“ govori in solze ji lijo iz oči. Dolgo in goreče je molila. Njene prsi pa je tesnil isti bolestni krč kakor preje; nebo, polje, ceste so bili ravnatko pusti in temni, ista jesenska megla je padala, a brez prenehanja, nič hitreje, nič počasneje na cestno blato, strehe, vozove in kožuhe voznikov, ki so se glasno in veselo razgovarjali, vprezali vozove in mazali kolesa . . . (Dalje sledi).

Vsenemška krepost. Še se ni pozabila umazana afera Wolf-Tschan, a že se je proslavil drugi vsenemški poslanec, znani Rudolf Berger. Tovarnarju K. se je hlinil velikega prijatelja, da je začel zahajati v njegovo hišo. Pozneje je prihajal le ob takem času, ko je bil tovarnar v svoji tovarni. In tu je počenjal s tovarnarjevo ženo v navzočnosti njenega 4letnega sinčka take stvari, ki jih tovarnarjeva služkinja ni mogla povedati pri sodišču. Končno pa je žena pobegnila svojemu možu ter vzela s seboj 4letnega sinčka. Po pričah je dokazano, da je prvo noč po begu poslanec Berger z njo prenočeval v nekem hotelu, potem pa ni nihče ničesar več slišal ne o ženi ne o otroku. Poslanec Berger pravi, da je preskrbel ženi samo varno zavetišče, noče pa povedati možu, kje je sedaj žena z otrokom. Sodišče je zakon med tovarnarjem in njegovo nezvesto ženo ločilo, a proti poslancu je uvedeno kazensko postopanje zaradi hudodelstva zapeljevanja in zaradi prestopka zakonolomstva.

sedanje prispevke zopet in zopet prosim: rojaki, ne odnehajte nas podpirati, dokler ne bode delovala narodna in gospodarska šola v Št. Jakobu v Rožu. M. Ražun, župnik.

Kotmaravas. Zopet imamo letos hroščevno leto in žalostno je gledati, kako moli mlado drevje gole veje kvišku. Bilo je tudi pri nas od županstva zaukazano, hrošče pokončevati, ali malo-kdo se za to zмени. Najboljše bi bilo, ko bi se s kaznijo zaukazalo, da bi vsak posestnik kako gotovo mero hroščev pokončal, in če bi več, naj bi se mu plačalo. Kdor bi pa ne hotel, naj pa plača. Žalostno je res, da se naš kmet pusti s kaznijo priganjati k delu, ki bi bilo njemu v prid, potem pa tarna in ogleduje svoje rujave travnike in polje, ko mu je škodljivi črv vse pokončal. Neki kmet je pred nekaj leti sam nabral par vreč hroščev, sosedje se so mu pa smejali in roke križem držali. Tako ne gre; le združena moč kaj pomaga. Ko bi šli vsi brez izjeme na delo, gotovo bi kaj pomagalo. Krme letos povsod primanjkuje, da je še celo za denar ni dobiti. Trave še dosti dobro kažejo, le ozimina je vsled hude zime povsod redka in slaba. Tako zopet ni upati veliko slame. Dal Bog, da bi bilo to leto kaj boljše kakor lansko.

Vrba. Sobotne „Freie Stimmen“ pripovedujejo lepo „storijo“ o dveh dečkih iz Logevasi, češ da sta nekemu rekla, da rajši pozdravljata krave kakor pa nemške Vrbljane. Na to sve-tujejo „Freie Stimmen“, da naj bi „hujškaški farji“ še pripravili svoje „bindišarske vernike“, da ne bi več prodajali svojih pridelkov Nemcem, da bi bila revščina med njimi (Slovenci) še večja. Na te nesramne besede naj odgovorimo le toliko, da naj vrbski Velenenci Boga hvalijo, da jim slovenski okoličani hočejo prodajati svoje pridelke. Vrba je že takointako tako draga, da se tuji ne upajo skoraj več na letovišče; sedaj naj pa še okolica ne prinese svojih pridelkov na trg v Vrbo, temveč rajši v bližnja mesta, in kmalu bo v Vrbi hujše kakor pa v najdražjih svetovnih kopalščih. Slovensko ljudstvo bo svoje pridelke ravno tako lahko prodajalo drugje; ali bo pa velenška Vrba imela kaj dobička, ko tuji izostanejo, pa ne vemo.

Št. Vid v Podjurski dolini. Razveselilo nas je poročilo v zadnjem „Miru“, da bode pri nas na binkoštni ponedeljek zborovala podružnica sv. Cirila in Metoda za Škocijan in okolico. Rodoljubi! Udeležite se v mnogobrojnem številu tega važnega zborovanja. Naši nasprotniki delajo na tihem in očitno na to, da bi zatrli v našem dobrem ljudstvu narodni in verski čut; širijo slabe knjige in brezverske časopise. Pridite torej, mladi in stari, in pokažite našim nasprotnikom s tem, da je bilo njih delo pri nas zastoj, in da se navdušite spet vnovič za narodno življenje.

Šmihel nad Pliberkom. V ponedeljek, dne 21. majnika t. l., je bil tukaj semenj, na kateri se je prignalo toliko živine, kakor še nikoli poprej. Samo ovac se je naštelo blizu 2000. Tudi krav in volov je bilo zadostno. Kupcev je došlo veliko in sicer največ iz zgornje Koroške, Tirolskega in celo iz Italijanskega, ki so večinoma vse ovce pokupili. Znaprej se pričakuje večjega zanimanja za ta semenj in bo treba še več živine prignati, da se povzdigne šmihelski „jarmark“ vsaj enkrat v letu.

Večnavas pri Šmihelu nad Pliberkom. (Pogreb.) V nedeljo, dne 6. velikega travna, smo spremljali znanega poštenega očeta p. d. Šonata-a k večnemu počitku na mirovdvor podružnične cerkve Večnavas, ki pripada pod faro Šmihel. Umrli je dosegel 89 let svoje starosti, je bil do zadnjega popolnoma pri zdravju ter izvrševal še vsa kmetijska dela na polju itd. Lansko leto je obhajal s svojo 83letno tudi še krepko ženo biserno poroko v Šmihelu. Kako je bil rajni čislán in pri ljudeh priljubljen, je pokazal veličastni pogreb in ogromna udeležba v kljub slabemu vremenu. Rajnemu v slovo je domači g. župnik Franc Marinič izgovoril na grobu zadnje ginljive besede, katere so vsem udeležencem se gale v dno srca in marsikomu privabile solze v oči. Bog daj rajnemu Šonatu večni mir ter nam ohrani še več let staro mamico med nami!

Prevalje. Ta teden od 23. t. m. do binkošti imamo sv. misijon. Julija ali avgusta imamo tudi še veliko slavnost: g. Rok Tojnko bode pel novo mašo. S tem pa še nismo s slavnostmi letos pri kraju. V jeseni bomo še zlato poroko imeli. Prav dobro leto! — Sadje obeta dobro letino in hrošči nas pustijo letos tudi še nekako pri miru.

Prevalje. (Učitelji.) Za sredo dne 23. t. m. je bil napovedan sv. misijon za otroke; po navadi ob sredah ni šole. Pa glej ga spaka, kaj so se ti gospodje učitelji izmislili. Napravili so, da bode v sredo šola, da otroci ne bi mogli v cerkev iti. Mesto srede bodo otroci pa v petek prost dan imeli. Tisti dan je živinski semenj, in učitelji

se izgovarjajo, da bi se lahko kaka nesreča zgodila, ko bi otroci tedaj v šolo šli. Kaj se ti pedagogi vse ne zmislijo. No, skrbeli bomo, da jim greben ne bode preveč zrastel.

Prevalje. (Naša občina.) Dne 25. t. m. je bil tukaj živinski in konjski semenj. Lepaki, ki ta semenj naznanjajo, so izključno nemški. Slovenski kmetje naj torej le doma ostanejo, ker ta semenj je le za Nemce. Mogoče bi se Slovencu še slabo tam godilo, ko bi tja šel. Lansko leto se je pisalo, da so pri občinskih volitvah zmagali Slovenci. To ni mogoče, kajti v celem odboru veje nemški duh. Ko pride spet čas volitve, bomo na to delali, da bode drugi veter potegnil. — Občinski red se tudi ne spolnuje prav. Cestni zakon pravi, da mora občina skrbeti, da se vzdržujejo občinske ceste, potje, prostori in mostovi ter da se brez nevarnosti in težave hodi in vozi po cestah itd. Pri nas je to pa koj na papirju; sramota je za celo občino, da so take ceste. Zdaj pri sv. birmi je bilo veliko tujcev tukaj, in ti bodo raznesli glas, kako slabe ceste imajo na Prevaljah, posebno na Fari proti cerkvi. Torej na delo!

Spodnji Dravograd. V četrtek, na 24. t. m., so imeli „fajerberkarji“ v gostilni „na pošti“ koncert. Ves trg je bil ta dan v deželni in cesarskih zastavah, pa čujte in strmite, tudi frankfurtarskih cunj ni manjkalo, katere so se opazile v gostilni „na pošti“, pri Rudolfa Domaingo p. d. Rudlno, pri Ignacu Zweimüllerju, Konradu Lorberju, in žalibog tudi raz nekdanje Smaričnikove narodne gostilne je vihrala ta Slovincem sovražna in izziivalna cunja. Mislimo, da tudi „fajerberkarjem“ te črno-rdeče-remene cunje, ali kakor nekateri pravijo, Bismarkove spodnje hlače, niso ugajale, ker so le večinoma Slovenci zraven. Slovenci, dobro si torej zapomnite take „slovenske prijatelje“ ter v bodoče premislite, kadar pridete v Dravograd, kam boste nesli vaše težko prislužene denarje, saj je resnično: po njih dejanjih jih boste spoznali.

Društveno gibanje.

Ciril in Metodova podružnica za Celovec in okolico ima svoj letni občni zbor v sredo, dne 6. junija, ob 8. uri zvečer pri Cavniku, Lidmanskega ulice v Celovcu. Spored: Poročilo odbora, volitve, slučajnosti. Vse člane in prijatelje naše šolske družbe vabi k mnogobrojni udeležbi odbor.

Vabilo. Izobraževalna društva zgornjega Roža priredijo na binkoštni ponedeljek ob 4. uri v Dolinčicah pri „Ruterju“ javen shod. Več poučljivih govorov. Petje šentjakobskih pevcev. Tamburanje podraveljskih tamburašev. Igra: Trije ptički. K obilni udeležbi vabijo odbori.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Škocijan in okolico priredi dne 4. junija, t. j. na binkoštni ponedeljek, popoldne ob 1/2 4. uri v gostilni pri p. d. Bilčniku v Št. Vidu zborovanje s poučnimi govori. Po zborovanju je prosta zabava. K obilni udeležbi vabi odbor.

Globalnica. (Zborovanje.) Dne 4. rožnika, to je na binkoštni ponedeljek ob 3. uri, ima tukajšnje izobraževalno društvo svoje mesečno zborovanje s poučnim predavanjem. K obilni udeležbi vabi odbor.

Dopisi.

Radiše. (Napredni nazadnjaki, ali nazadnjaški naprednjaki?) Nekaj smo gotovo, ali kaj? tako si je morebiti mislil marsikdo pri zadnjem govoru v izobraževalnem društvu, ko je nam govornik lepo razlagal vzroke, da tako propada kmetijstvo. En vzrok je tudi ta, da smo napredni dostikrat ravno tam in tedaj, kjer in kadar bi ne smeli biti, a držimo se marsikje in marsikdaj tako trdovratno starih navad in običajev, kakor bi bili od Boga samega postavljeni in zapovedani. Napredni smo, kjer bi ne smeli biti, napredni nismo, kjer bi morali biti. Napredni smo pri obleki; kmetijski fant noče zaostati glede obleke na noben način za mestnim prebivalstvom, in če mora tudi zadnji vinar za obleko iz žepa. Šivilja se mora pa sploh celo svoje življenje učiti; kajti pri ženskah se noša ne spreminja samo vsako leto, ampak skoro že vsak mesec. Mesto začne, dežela, posebno mestne okolice, pa za njim capljajo. Kaj je posledica temu „naprednemu“ ravananju? Gospodje v mestu pravijo: Kdo bi dandanašnji še kmetu verjel, če toži, da se mu slabo godi; treba je samo pogledati, kako dragoceno obleko nosijo že kmetijski ljudje. Če bi se jim res tako slabo godilo, kakor tarnajo, bi se ne mogli tako dragoceno oblačiti. Tako pravi mestna gospoda in se nam posmehuje; včasih ima tudi prav. Zlata srednja pot je tudi tukaj najboljša. Mlad človek mora

tudi nase malo držati, a tudi preprosta obleka je lahko čedna in snažna. Prekoračiti pač ne smemo tistih mej, ki jih je nam čisto jasno začrtal kmetijski stan. Kmetijskega stanu se nikomur ni treba sramovati; pokažimo tudi z obleko, da smo poštene kmetijski ljudje, ki svoj lepi stan tudi spoštujejo. — Veliko preveč napredni smo tudi, kadar se gre za razne nemčurske novotarije. Neki kralj, ki je znal seveda več jezikov, je rekel, ko ga je nekdo vprašal, kateri jezik mu je najljubši: Kadar govorim z ljudmi, govorim nemško, ker drugega jezika ne znajo; z Bogom govorim pa špansko, ker mi je španski jezik najljubši, ta je moj materni jezik. Tako je prav; materni jezik nad vse! Najprej slovensko, potem šele nemško in morebiti tudi laško. To je edino pravi napredek v jezikovnem oziru. Kolikor jezikov znaš, toliko mož veljaš. Sedaj pa vprašam, kdo je bolj napreden, zaveden Slovenec, ki zna tudi malo nemško, ali kak „fortšritlih“ Nemec, ki zna edino le nemško! Kdo je več vreden? Slovenski jezik nad vse, ker je naš materni jezik, nemško pa govorimo le tedaj in tam, kjer je neizogibno potrebno; to je edino napredno v pravem pomenu besede. — Kje pa smo premalo napredni? Premalo napredni smo glede narodnega ponosa! Da je nas rodila mati slovenska, ravno to je za nas častno. Biti slovenske krvi, biti Slovincu ponos! Materin jezik nad vse; v materinem jeziku govorimo z Bogom, prosimo zase in mili naš slovenski rod. Zaostali smo tudi glede združnega življenja. Če bi vsi kmetje bili združeni v zadrugah, bi imeli moč v rokah; kmetje bi narekovali sami ceno žitu in drugim poljskim pridelkom; tako jo pa narekujejo bogataši, ki se dogovorijo, po koliko bodo plačevali žito danes, po koliko jutri. Ker nikdo ne da več, kakor je domenjeno, je kmet prisiljen, dati žito včas naravnost za sramotno ceno. Zaostali smo na Koroškem v umnem gospodarstvu, o katerem pri nas še ni duha ne sluha. Da mora dandanašnji kmet postati napreden in razumen gospodar, mora vzeti vsako nedeljo svoj časnik v roke in ga prebrati od kraja do konca, od prve do zadnje črke. Zakaj pa delamo celo leto, če bi si ne mogli privoščiti za nedelje koristnega in poštenega berila! Za vsakega zavednega moža in mladeniča, ki hoče ostati ali postati značajan in zanesljiv krščanski mož, je dandanašnji krščansko pisan list tako potreben, kakor ptici habe. V zadnjem času se je to pri nas malo zboljšalo, a mnogo bi se še moglo storiti. Sramota za hišo, kjer bi ne mogli spraviti skupaj naročnine za „Mir“. Dandanašnji, ko bere po drugih krajih že vsak hlapec, vsaka dekla in celo vsak pastir svoj list in ga naročuje, bi pa pri nas bila celo kmetijska hiša, kjer bi ne imeli poštenega slovenskega lista! Kaj še! To bi bilo nazadnjaštvo. Mi pa hočemo biti zavredni slovenski kmetje in razumni gospodarji. Mladeniči, na noge spet! Razširjanje krščanskih listov je apostolsko delo! Naš cilj je: Nobena hiša ne sme biti brez „Mira“.

Politični pregled.

Hohenlohe podal ostavko. Kakor se poroča z Dunaja, je ministrski predsednik podal ostavko in z njim tudi ostali ministri. Vzrok odstopu ni volilna reforma, temveč razpor z ogrsko vlado. Cesar je privolil ogrski vladi samostojni carinski tarif. Hohenlohe se ne strinja s tem odlokom in zato odstopi; z njim odstopi tudi poljedelski in finančni minister. Njegov naslednik bo baje češki namestnik grof Coudenhove.

Tisoči priznanj potrjujejo

da najboljše in najcenejše dobavlja

cerkvene paramente in oprave

neprekosno že 95 let stara tvrdka

Josip Neškudla

e. in kr. dvorni dobavitelj in tvorničar

Jablouné nad Orlicí, št. 86, pošta istotam, Češko.

Prosi se natančnega naslova.

Ilustrovani ceniki, proračuni, izberki poštnine prosto.

Razne stvari.

Hiše, ki se sučejo. Neki francoski arhitekt je začel graditi vile, ki se dajo poljubno sukati okoli svoje osi, kakor železniški vozovi na kolo-dvorih. Poslopje je zgrajeno na veliki krogli, ki se zasučje ali z ročnim vretenom, ali pa z elektromotorjem. Take vile so velike vrednosti posebno za bolnike, ker se lahko stanovanje poljubno zasučje proti solncu ali pa v senco. Seveda so take zgradbe zelo drage.

Kdor ljubi kakao in čokolado, temu bodi priporočen:

Ivana Hoffa

Kandol-Kakao

ki ima najmanj toščice v sebi, je torej najlaže prebaven, ne povzroča nikoli zaprtosti in je ob najboljšem okusu izredno poceni.

Pristen samo z imenom
Ivan Hoffa
in s levo varstveno znamko.

Zavoji po 1/4 kg 90 vinarjev
> 1/2 > 50 >
Dobiva se povsod.

Izveček iz poljedelskih poročil. Dà, dà, vročina! Če me je kdo v preteklem vročem poletju vprašal: Kaj bi, posebno pri delu na polju, proti hudi žeji storil, tedaj sem mu priporočal, kar s tem vsem mojim bralcem priporočam; poizkusil je in se mi zahvalil za dober svet, ter se nadejam, da bode marsikateri bralec teh vrstic, čeprav samo v mislih, storil isto: ako poskusi sam. Vzemite, sem mu rekel, 1 liter vode, primešajte ji eno polno žlico, približno 15 do 20 gramov „Frankovega“ pridanega kavi, katerega ima tvoja žena itak v kuhinji, in kuhajte to dobrih 5 minut, potem postavite ta prevretek na stran za 5 minut, da se sčisti, na to pa odliv prevretka postavite v klet, da se shladi (če ti bolje ugaja, lahko pridedate nekoliko sladkorja) in ga vzemite potem v steklenico s seboj na polje. — Najbolje je, če steklenico zagrebeš na kakem senčnatem prostoru, potem bode ta okrepčujoča pijača ostala dolgo časa hladna. Ako si žejen, popij precejšnji požirek tega mrzlega „Frankovega“ prevretka in čutil se bodeš, da te žeja ne bode zopet nadlegovala dolgo časa. „Frank“ torej ni samo najboljši pridanek h kavi, ker kot tak je itak splošno poznan, temuč tudi prav primerno sredstvo za žejo.

Kupujte národní kolek!

Ravnokar je izšel nov natis:

Miklova Zala.

Povest iz turških časov.

Spisal **dr. Jakob Sket.**

Tretja izdaja.

Izdala in založila Družba sv. Mohorja v Celovcu.
Cena: Mehko vezan 80 vin., za ude 60 vin., po pošti 20 vin. več.

Ravnokar je izšla nova izdaja:

Kristusovo življenje in smrt

v premišljevanjih in molitvah.

Poleg Gašparja Erharda za Slovence priredil

† Štefan Kociančič

profesor bogoslovja v Gorici.

Druga izdaja.

Izdala in založila Družba sv. Mohorja v Celovcu.

Cena: Dva dela, mehko vezana K 8.—, za ude K 5.40; trdo vezana z usnjatim hrbtom K 11.—, za ude K 7.80, po pošti franko 1 K več.

Lepa kmetija

ki obsega 22 oralov njiv, 8 oralov travnikov, 5 oralov pašnika in 47 oralov gozda, domači mlin, vse na ravnem in v rodovitnem kraju ležeče, je na prodaj zavoljo starosti in brez lastne družine gospodarja. Cena 14.000 kron; 8000 kron lahko na hiši ostane. Več pove posestnik Filip Grün p. d. Haberle na Potoci, župnija Št. Peter, pošta Velikovec.

Emilija Levak

prej Kleinberger

Celovec, Samostanske ulice št. 3, I. nadstropje
poleg cerkve sv. Duha, dohod na sv. Duha nasip,
priporoča

cerkvene paramente

ki so v zalogi, ali se izvrše po naročilu. Prevzamejo se tudi sestave mašnih oblačil, cerkvenih zastav in baldahinov, kakor tudi poprave.

Lovske puške

vseh sestav, priznано delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.
Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Kopališče in vodno zdravilišče v Kamniku na Kranjskem.

Postaja c. kr. državne železnice. Popolno zdravljenje z vodo (sistem Priessnitz, Winternitz in Kneipp), ogljenokisla in električne kopeli, zdravljenje s suhim, vročim zrakom, masaža in zdravstvena telovadba. Uporaba elektrike. — Načrti zastoj. — Sezija od 15. maja do septembra.

Zdravniški vodja: **Dr. Rudolf Wackenreiter.**

Kupiš posestvo?

Obsega 17 oralov; skoro polovica je les, potem lep sadni vrt, 18 birnov posetve. Redi se lahko 4 glave živine. Lepa prilika. Ugodna cena. Več pove posestnica Neža Kolerč v Lovankah pri Dobrlivasi.

Posestvo

obstoječe iz hiše, gospodarskega poslopja, hišnega mlina, 31 oralov sveta, v občini Bilčovs, je na prodaj za ceno 9000 kron. Natančnejše pove upravništvo lista.

Proda se Užnikova kmetija

v Klopcah pri Velikoveu. Sveta ima: 6 oralov in 285 □ sežnjevi njiv, 1 oral 662 □ sežnjevi paše, 208 □ sežnjevi vrta in 4 orale 485 □ sežnjevi lesa. Skedenj je celo nov. Več pove posestnik Valentin Brunner, p. d. Agen na Tračiči, pošta Tinje na Koroškem.

Želodčne kapljice (prej kapljice sv. Marka).

500 let je stara lekarna, v kateri se izdelujejo po izkušenem zdravniškem receptu želodčne kapljice (prej kapljice sv. Marka). Te želodčne kapljice, ki so izgotovljene po receptu, ki ga mi je dal zdravnik na razpolago, so se izborno obnesle za vzdrževanje zdravja, ker je dokazano, da je

Postavno zavarovano.

Izpis iz skoraj vsak dan mi prostovoljno priposlanih zahvalnih pism:

Z Vašimi želodčnimi kapljicami sem zelo zadovoljen, ker so ozdravile mojo hčer dolgoletne bledičnosti. Prosim, pošljite mi za 8 kron še 2 tucata. Z odličnim spoštovanjem HENRIK KUBRICHT, krajevni sodnik v Radenburgu. — Vaše želodčne kapljice so moji ženi čudovito pomagale proti želodčni boleznii. Pošljite mi zopet 12 stekleničic. JOSIP SCHNEIDER, hišni posestnik na Dunaju, Videnska glavna cesta.

Želodčne kapljice se pošiljajo:

1 tucat za K 4.—, 3 tucati za K 11.—, 5 tucatov za K 17.—,

franko zavoj prosta pošiljka, ako se znesek prej vpošlje ali po poštne povzetju. Razpošilja edino le mestna lekarna v Zagrebu, Markov trg št. 6, poleg cerkve sv. Marka.

Učenca sprejme Anton Novak, kovaški in podkovski mojster v Radovljici na Kranjskem.

Po Najvišjem povelju Nj. c. in kr. ap. veličanstva.

XXXVII. c. kr. državna loterija

za zasebne dobrodelne namene tuistranske državne polovice.

Ta denarna loterija, edina v Avstriji postavno dovoljena, ima 18.137 dobitkov v gotovini v skupnem znesku 512.200 kron.

Glavni dobitek znaša:

200.000 kron
v gotovini,
Žrebanje se vrši nepreklicno dne 21. junija 1906. l.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri oddelku za državne loterije na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstrasse 7, pri loterijskih nabiralnicah, tobakarnah, v davkarijah, poštah, brzovojnih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Načrti za kupce srečk brezplačno.

Srečke se dopošiljajo poštne prosto.

C. kr. ravnateljstvo za loterijske dohodke.
Oddelek državnih loterij.

Svoji k svojim!

Opozarjamo vsakega varčnega rodoljuba na edino hrvatsko zavarovalno zadrugo

„CROATIA“

pod pokroviteljstvom kralj. glavnega mesta ZAGREBA.

Ista zavaruje na Štajarskem, Kranjskem in Koroškem vse premičnine, živino in pridelke proti ognju po najnižjih cenah.

Vsa pojasnila daje:

glavni zastop „CROATIE“ v Celovcu
Valentin Jug, benediktinski trg št. 4.

Zastopniki se iščejo po vseh večjih krajih Koroške.

Zakonito zavarovano.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je

Thierryjev balsam

le z zeleno znamko z nuno.

Staroslaven neprekosljivo zoper motenje prebavljanja, krče v želodcu, koliko, prehlajenje (katar), prsne bolezni, influenco itd. itd.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot „non plus ultra“

za vse se tako zastarele rane, vnetja, poškodbe, ture in uljasa vseh vrst. — Cena: 2 lončka K 3.60 franko razpošilja le proti predplačilu ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogški Slatini.

Knjižico s tisoči zahvalnih pism zastoj in franko.

Dobiva se skoro v vseh lekarnah in medicinskih drogerijah.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pism, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predajne na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavejce.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spiljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vložni denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.